

ДЖКК – летять, проносяться роки!

ДЖКК – ти будеш з нами навіки!

У кінці 60-х років Міністерство житлово-комунального господарства України (МЖКГУ) мало у своєму підпорядкуванні шість технікумів, і тільки в одному з них готували будівельників і експлуатаційників. Він знаходився у місті Львів, інші п'ять – у Києві, Харкові, Маріуполі, Горлівці та Вінниці. Ось в таку «компанію» п'ятдесят років тому увійшов і наш – Дружківський житлово-комунальний технікум (ДЖКТ).

День «народження» навчального закладу був визначений Наказом МЖКГУ України від 12 травня 1970 року. Технікуму доручили підготовку спеціалістів за двома спеціальностями: «Промислове і цивільне будівництво» (ПЦБ) та «Технічна експлуатація будівель» (ТЕБ).

Перший набір становив 120 осіб: чотири групи по 30 студентів у кожній. Для міста Дружківки це була важлива подія, адже в місті був тільки один технікум, а випускників 8-х класів – багато. У цей рік охочих вчитися в новоствореному технікумі було понад 600 осіб. Стати студентом ДЖКТ було не просто, конкурс – 5 осіб на місце.

Першим директором технікуму було призначено Ільченка Василя Яковича, який до цього працював на машинобудівному заводі. Основним завданням директора було набрати колектив викладачів загальноосвітніх дисциплін, а пізніше – і спецпредметників. Допомогала йому завучка, Білоусова Маела Михайлівна, фахівчиня з математики. Більшість прийнятих на роботу викладачів пропрацювали в технікумі-коледжі (технікуму було надано статус коледжу у 2004 році) до пенсії. Василь Якович був людиною

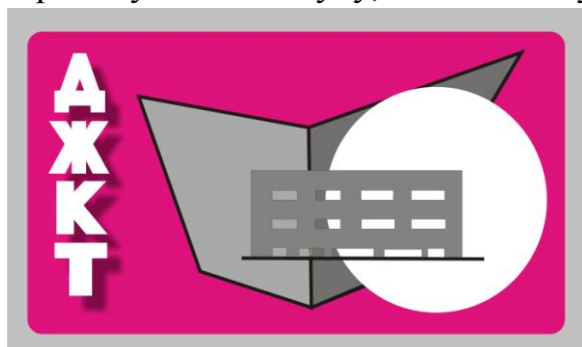

доброю, справедливою і з великою повагою ставився до студентів, викладачів та інших співробітників, цього ж вимагав і від усього колективу. Він жодного разу не назвав нікого на «ти», навіть близьких колег. Традиції взаємоповаги, взаємодопомоги, поваги до студентів, закладені в 70-ті роки, зберігаються в нашому навчальному закладі і до сьогодні.

Величезна вдячність викладачам та співробітникам, які працювали в ті роки: Павловій Галині Яківні – викладачці російської мови та літератури, Кисіль Ніні Миколаївні – викладачці української мови, Пшеничній Валентині Панасівні – викладачці математики, Лозовському Борису Макаровичу – викладачу фізики та електротехніки, Соболю Володимирі Хомичу – викладачу креслення і опору матеріалів, Савченко Таїсії Михайлівні – викладачці іноземної мови, Бушуєву Віталію Миколайовичу – викладачу креслення і

малювання, Тимошенку Анатолію Дмитровичу – завучу, викладачу спецдисциплін, Труновій Аллі Іванівні – викладачці спецдисциплін, Неділько Федору Григоровичу – викладачу спецдисциплін, Картошкіній Людмилі Антонівні – викладачці спецдисциплін, Перцевій (Ізмайловій) Надії Василівні – викладачці технології, Нор Елеонорі Михайлівні – викладачці будівельних матеріалів, Іванову Акимі Єгоровичу – воєнруку, Тішкіну Віктору Леонідовичу – викладачу фізичного виховання та іншим.

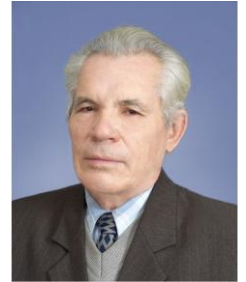

Перші роки були роками створення матеріальної бази навчального закладу, часом самоствердження серед інших технікумів Міністерства, завоювання авторитету в місті. Усе це вдалося завдяки дружному, згуртованому колективу. Викладачі і співробітники, не шкодуючи власного часу, працювали стільки, скільки потрібно, і вже в кінці 70-х створили потужну матеріально-технічну базу, яка не поступалася базі наших «старших братів» по Міністерству. Наш технікум почав посідати призові місця в різних конкурсах, виставках, спортивних змаганнях, ініційованих Міністерством. Успіхи «провінціалів» не всім подобалися, тому в кінці 70-х-початку 80-х років ДЖКТ тричі намагалися закрити. Колектив з честю вийшов з цієї ситуації! Ми довели важливість роботи нашого навчального закладу у справі навчання і виховання молоді.

У 1978 році відбулася зміна керівництва технікуму – директором було призначено (тоді директорів призначали) Омельченка Володимира Георгійовича. Перший директор, Ільченко В.Я., переїхав жити і працювати до Києва. З призначенням нового керівника життя в технікумі глобально не змінилося, але нам стало затісно жити і працювати у двох корпусах. Були збудовані тир, гаражи, значно покращилась лабораторія будматеріалів. Встановили потужний прес.

У середині 80-х у СРСР активно розвивалася цивільна оборона, і в нашому місті було вирішено побудувати сучасне сховище, де у випадку атомної атаки можна було б розмістити Штаб цивільної оборони міста. Зазвичай такі об'єкти для маскування розташовували під магазинами, клубами, школами і т.д. Наше керівництво, директор та завуч Тимошенко Анатолій Дмитрович, дізналися про цю «страшну таємницю» і в якості маскування запропонувало проект нового чотириповерхового корпусу технікуму. Цю пропозицію було розглянуто на різних рівнях і прийнято позитивне для нас рішення. Період будівництва корпусу-сховища був досить успішним для технікуму. Це був прекрасний майданчик для проведення практичних занять зі спецдисциплін, а також можливість вдосконалити «старий» і лабораторний корпуси. Щоб оцінити масштаб фінансування будівництва корпусу-сховища, можна зробити таке порівняння: якщо взяти всю вартість будівництва за 100 одиниць, то під землею знаходиться 99, а на поверхні – всього 1.

У 1987 році відбулася чергова зміна керівництва технікуму. Омельченко В. Р. залишив посаду директора і пішов працювати у структуру міської влади. Директором призначили Слісаренка Анатолія Максимовича, який раніше працював головним інженером будівельного управління, а останні роки – заступником директора нашого технікуму з практик. Подальші «лихі 90-ті» вплинули на життя і нашого навчального закладу. Усе змінювалося, перебудовувалося і не завжди на краще. Стабільність навчального процесу була порушена, фінансування було жахливе. Були такі періоди, коли викладачі і співробітники не отримували зарплатню протягом семи місяців. У технікумі відбулися зміни і у складі адміністрації: посади заступників з виховання і практики були скорочені до 25% ставки; завучем став Столповський Віталій Іванович (1994 рік), а завідувачем денного відділення – Белашенко Костянтин Григорович (1994 рік).

Проте, незважаючи на труднощі, колектив продовжував рухатись уперед. У цей період ми вперше отримали ліцензію на право надавати освітні послуги,

пройшли акредитацію спеціальності (спеціальності ПЦБ і ТЕБ були об'єднані в одну - «Будівництво та експлуатація будівель і споруд»). Для виживання нашого навчального закладу була потрібна чітка робота всіх структур, організованість і відповідальність колективу. У цей складний період директор здійснював загальне керівництво, Столповський В.І. працював з документами на місці, а Белашенко К.Г. не рідше одного разу на місяць їздив до Києва у Міністерство освіти та інші інстанції для вирішення життєво важливих для існування технікуму питань.

Наприкінці 90-х рр.. ми близько познайомились з Донбаською національною академією будівництва і архітектури (ДонНАБА): дізналися про підготовку освітньо-кваліфікаційного рівня вищої освіти «Бакалавр»; організували навчання на базі нашого технікуму випускників за спеціальністю «Міське будівництво і господарство». Цей процес проходив не просто, але, у підсумку, технікум став структурним підрозділом академії, що в подальшому неодноразово допомагало нам виживати в період масових закриттів навчальних закладів.

Слісаренко А.М. керував технікумом протягом 16 років, але, на жаль, останні роки мало приділяв уваги розвитку матеріальної бази. У кінці 2003 року він пішов на заслужений відпочинок і рішенням колективу на посаду директора було обрано Гололобова Бориса Дмитровича, який є очільником коледжу і сьогодні.

Більшу частину свого життя (з 1971 року) Борис Дмитрович працює в технікумі-коледжі на різних посадах. Він знав, як працюють всі його структури, і розумів, що потрібно робити для підняття коледжу на більш високий рівень. Ще тіснішими стали наші зв'язки з академією. Було відновлено (розморожено) систему опалення корпусів, відремонтовано покрівлю. Багато сил та енергії приділялося створенню комфортних умов для роботи і навчання: відбувся ремонт навчальних аудиторій, оздоблення холів та коридорів навчального закладу роботами студентів та малими архітектурними формами, поява зали засідань, комфортної викладацької кімнати, облаштування затишного внутрішнього дворику і т.д. У 2004 році за клопотанням Донецької облдержадміністрації та керівництва ДонНАБА, наказом МОН України № 919 від 06.12.04 р. технікум перейменовано у Дружківський житлово-комунальний коледж Донбаської національної академії будівництва і архітектури.

Коледж почав жити активним життям. Викладачі та керівництво коледжу успішно підвищили кваліфікацію і захистили дипломи магістра будівництва. У стінах коледжу почали проводитись науково-практичні конференції. Кращі доповіді були представлені на міжнародних конференціях, які проходили у ДонНАБА.

Борису Дмитровичу вдалося підібрати команду однодумців: до нас повернулась наша випускниця Брожко Тетяна Степанівна як заступник директора з навчальної роботи. Відновлено посаду заступника директора з виховної роботи, на яку було прийнято Єфімову Ірину Володимирівну, надалі цю посаду обіймали Белашенко Костянтин Григорович, Орлова Тетяна Василівна.

Завдяки активній співпраці з академією до нас прийшов працювати доцент, кандидат технічних наук Шарабарін Олександр Герасимович. За його участі навчальний процес у коледжі став більш насиченим, всебічним і наближеним до вимог академії. Викладачі та студенти беруть участь у серйозних наукових розробках; у нас з'явилися патенти на винаходи.

Окремо хочеться сказати про актову залу коледжу. Вона з'явилася завдяки ініціативі Лихач Євгенії Павлівни і Лихача Євгена Володимировича, які приєдналися до нашого колективу на запрошення директора. За їх участю актова зала перетворилася на центр творчого життя студентів та викладачів, а культурне життя в коледжі піднялося на новий, більш високий рівень.

На жаль, демографічна криза в країні наклала свій відбиток і на роботу коледжу – нам усе важче було здійснювати набір студентів у повному обсязі держзамовлення. Незважаючи на це, у 2009 році було відкрито нову спеціальність «Опорядження будівель і споруд та будівельний дизайн».

Події 2014 року внесли в життя коледжу істотні зміни... Донбаська національна академія будівництва і архітектури перемістилася в місто Краматорськ. Не маючи ані приміщення, ані студентів, ані матеріальної бази, проте маючи людей, які любили свій навчальний заклад і були справжніми патріотами України (Точенов В.В., Кравець С.А., Колесніченко С.В., Мнакацян К.Б.) академія продовжила свою роботу. Колективу академії вдалося вирішити всі організаційні питання і вже в 2014 році здійснити перший набір студентів. Коледж не лишився осторонь і надавав посильну допомогу адміністрації академії. Після цих подій ми з академією стали ще ріднішими, адже вони стали ближче до нас і духовно, і географічно. Сьогодні академія живе повноцінним життям вищого навчального закладу, має свій корпус, гуртожиток, лабораторії і допомагає нам у вирішенні багатьох питань. Випускники коледжу успішно продовжують навчання в стінах академії.

Істотний внесок у розвиток технікуму-коледжу внесли громадські організації.

Профспілкова рада. Різні люди керували профспілкою коледжу за 50 років, але незмінною складовою роботи залишалася турбота про колектив. Багато уваги приділяється дозвіллю та відпочинку студентів і викладачів. У нас з'явилися прекрасні традиції: «виїзна педрада», поїздки за грибами на День працівників освіти, поїздки в святі місця на Свято Трійці, новорічні заходи для дітей співробітників та виїзні привітання Діда Мороза, День першокурсника, День здоров'я і багато інших свят.

Рада ветеранів. Була створена за ініціативи Гололобова Б.Д., Лебеденка Є.В. та Белашенка К.Г. Першою головою ради стала Куштейко Ольга Миколаївна. Коледж – єдиний серед навчальних (і не тільки) закладів нашого регіону, що має таку громадську організацію. Основною заслугою її є надання допомоги пенсіонерам коледжу у вирішенні різних питань. Рада має свій грошовий фонд, який щомісяця поповнюється колективом коледжу (0,5 % від заробітної плати), бере активну участь в організації багатьох заходів коледжу.

Клуб радянсько-чехословацької дружби імені Ремека створено наприкінці 70-х років. Ініціаторами створення клубу були Лозовський Б.М. і Гололобов Б.Д. У ті роки велася активна переписка з громадськими організаціями Чехословаччини, було створено Музей інтернаціональної дружби. Щорічно, 8 березня, група студентів виїжджала на зустріч з чехословацькими друзями в місто Соколове (Харківщина). Активним учасником роботи клубу був почесний громадянин чеського міста Комарово, мешканець Дружківки, фронтовик Чепіль Олег Сергійович. За ініціативи клубу було організовано поїздку до Чехословаччини. Після розпаду Чехословаччини клуб припинив свою діяльність. Експонати, зібрані за часи існування клубу, наразі зберігаються в музеї коледжу.

Турклуб «Одисей» імені В.С. Висоцького. Починаючи з 70-х років, у коледжі велася активна туристично-краєзнавча робота. Активістами цієї роботи були Лозовський Б.М., Тішкін С.Л., Картошкіна Л.А., Белашенко К.Г. та інші. У 1989 році було створено туристичний клуб «Одисей» (назву запропонував Белашенко К.Г.).

Основними завданнями клубу було і залишається навчання студентів первинним навичкам похідного життя, основам кулінарії, вмінням захистити себе від примх природи, розширення знань про природу рідного краю тощо.

У рік святкування десятиріччя клубу було присвоєно ім'я Володимира Висоцького. При клубі створено музей Висоцького, який відвідують не тільки студенти коледжу, а й жителі Дружківки та її гості.

Основним напрямком діяльності турклубу є водний та піший туризм. Досягненнями клубу можна назвати піші походи за маршрутами Дружківка – Київ (1997 рік), Дружківка – Одеса (2017 рік), відвідування Карпат (двічі),

гірського Криму в складі турклубу «Донбас», водні маршрути по річках Сухона, Кубена (Росія), Ворскла, Псел, Сейм, Сіверський Донець та інші.

Протягом усіх років існування президентом клубу є Белашенко К.Г.

Центр дозвілля. Було створено при актовій залі коледжу. Першим керівником центру був викладач української мови та літератури Каніщев Юрій Іванович. До речі, Каніщев Ю. І. є автором гімну коледжу, який і зараз звучить на всіх заходах.

Величезний внесок у розвиток центру внесли Лихач Є.П. і Лихач Є.В. Вони не тільки розкрили таланти наших студентів: Шарапової Марини, Шурухиної Євгенії, Ганевського Ігора, Гриценко Ольги, Балабана Владислава, Киворкової Нори, Смирнової Ірини, Пелешко Діани та ін., але й зміцнили матеріальну базу центру дозвілля.

Ось уже більше 10 років центром керує Вілкова Олена Геннадіївна. Напрями роботи центру розширилися. З'явився всіма улюблений щорічний конкурс талантів «Ліга Respekt» - конкурс, що охоплює всі жанри самодіяльності. Учасниками неодноразово були не тільки студенти, а й викладачі та співробітники коледжу. З успіхом проходять свята для дітей співробітників напередодні Нового року. Олена Геннадіївна пише прекрасні сценарії свят і сама готує їх як режисер. Не дивлячись на певні труднощі (зменшення контингенту), активістам центру Орловій Т.В., Савченко О.М., Білоус Л.М., Коваленко О.В., Шаповалову А.С., Панасенко А.Е., Белашенко К.Г., Хабо І.Г., Голозубову І.В., під керівництвом Олени Геннадіївни та за технічної підтримки Сабойдаша Єгора Андрійовича вдається організовувати будь-які свята.

Клуб «Берегиня». Організований у 2004 р. при кабінеті української мови і літератури. Незмінним керівником клубу є Савченко Олена Миколаївна, викладачка української мови та літератури коледжу. При клубі створено кабінет народознавства, де зібрані експонати, що відображають побут і обрядові традиції України.

Члени клубу вивчають історію традицій нашого народу, ініціюють проведення народознавчих свят: Масниці, Андріївські посиденьки, Різдвяні вечорниці, Великодні розваги тощо. Клуб «Берегиня» є центром популяризації українських традицій серед студентів, викладачів і співробітників коледжу.

Приємно усвідомлювати, що наш коледж відомий не тільки в місті, регіоні, а й по всій Україні та за її межами. І все це завдяки нашим випускникам! Ми пишаємося, що серед них є люди, які досягли значних успіхів у житті. Це і Гнатенко Валерій – депутат Верховної Ради України, в минулому мер міста Дружківка; Передерій Сергій – художник-реставратор, що живе і працює у Франції; Міліневський Анатолій – генеральний директор компанії Київбудінвест; Бережний Володимир – заслужений будівельник Росії; Бузова Анна – заступниця мера міста Дружківки тощо.

Існує народна мудрість: якщо діти повертаються «під дах будинку свого», то це означає, що в будинку затишно, комфортно, надійно. Наші випускники Брожек Т., Белашенко К., Смирнова М., Коваленко О., Хмарська Н., Голозубов І., Білоус Л., Скакаліна І., Бондаренко С., Голозубова А., Сабойдаш Є. та інші повернулися в рідні стіни, стали викладачами (80% спецпредметників), співробітниками і успішно продовжують розвивати традиції старших поколінь.

Так, ювілей – приємна й водночас відповідальна подія, що потребує уважного осмислення пройденого шляху і перспективного погляду у майбутнє. Наш коледж може пишатися своїми освітніми традиціями і на їх основі творити свою нову історію, авторами якої є вже сьогоднішні студенти, викладачі та співробітники.